

Lusinda Rajli

SEDAM SESTARA

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

 Laguna

Naslov originala

Lucinda Riley

THE SEVEN SISTERS

Copyright © Lucinda Riley, 2014

Mojoj kćeri Izabeli Rouz

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*„Svi smo mi u slivniku, samo što neki od nas
gledaju u zvezde.“*

OSKAR VAJLD

Likovi

ATLANTIDA

Tata Solt – *poočim sedam sestara (počivši)*

Marina (Ma) – *starateljka sestara*

Klaudija – *kućedomaćica u Atlantidi*

Georg Hofman – *advokat Tate Solta*

Kristijan – *skiper*

SESTRE D'APLIJEZ

Maja

Ali (Alkiona)

Zvezda (Asteropa)

KeKe (Keleno)

Tigi (Tajgeta)

Elektra

Meropa (sestra koja nedostaje)

Sedam sestara

Majina priča

Maja

Jun, 2007.

Prva četvrt

13; 16; 21

Zauvek ću se sećati gde sam tačno bila i šta sam tačno radila kad sam čula da mi je umro otac.

Sedela sam u prijatnom vrtu kuće moje stare školske drugarice u Londonu, s otvorenim primerkom *Penelopijade* na krilu, koju nisam čitala već sam uživala u junskom suncu, a Dženi je otišla po svoga sinčića u jaslice.

Osećala sam mir i razmišljala o tome kako je bila dobra ideja da pobegnem. Posmatrala sam pupoljke klematisa, koje je sunčana babica podsticala da rode prasak boje, kad mi je zazvonio telefon. Pogledala sam u ekran i videla da je to Marina.

„Zdravo, Ma, kako si?“, rekoh, u nadi da se i u mome glasu čuje toplina.

„Majo...“

Marina je zastala i u tome času sam znala da nešto užasno nije u redu. „Šta je bilo?“

„Majo, nema lakog načina da ti ovo kažem. Otac ti je imao srčani udar, ovde kod kuće, juče po podne, i danas, u ranim jutarnjim časovima je... preminuo.“

Ćutala sam dok mi je milion različitih i smešnih misli jurilo kroz glavu. Prva je bila da je Marina, iz nekih nepoznatih razloga, odlučila da zbija sa mnom neslanu šalu.

„Ti si prva od sestara kojoj sam rekla, Majo, jer si najstarija. Htela sam da te pitam želiš li da sama saopštiš sestrama ili da to prepustiš meni.“

„Ja...“

I dalje mi na usne nisu dolazile suvisle reči, dok sam počela da shvatam kako mi Marina – divna, voljena Marina, žena koja mi je bila nešto najbliže majci – nikad ne bi rekla tako nešto ako *nije* istina. I zato mora biti istina. I u tom trenutku, ceo moj svet se okrenuo po osovini.

„Majo, molim te reci mi jesi li dobro. Ovo mi je zaista najgori telefonski poziv u životu, ali šta sam drugo mogla? Samo bog zna kako će to ostale devojkice primiti.“

Tad sam čula patnju u *njenom* glasu i shvatila da je morala da mi to saopšti i zbog sebe koliko zbog mene. I zato sam se odmah prebacila u svoju uobičajenu zonu utehe, a to je da tešim druge.

„Naravno, javiću svojim sestrama, Ma, ako ti je tako draže, mada nisam sigurna da znam gde se svaka od njih nalazi. Zar nije Ali otputovala na trening za regatu?“

I dok smo nastavile da pričamo o tome gde su mi mlađe sestre, kao da treba da ih okupimo na rođendansku zabavu a ne na oplakivanje smrti našeg oca, čitav razgovor je poprimio atmosferu nadrealnog.

„Šta misliš, za kad da planiramo sahranu? Pošto je Elektra u Los Anđelesu, a Ali negde na debelom moru, svakako ne možemo ni pomišljati pre sledeće nedelje?“, rekla sam.

„Pa...“ Čula sam oklevanje u Marininom glasu. „Možda je najbolje da ti i ja porazgovaramo o tome kad se vratiš kući. Sad stvarno nema razloga za žurbu, Majo, pa je u redu

ako bi radije poslednje dane odmora provela u Londonu. Za njega više ništa ne možemo da učinimo...” Glas joj je ojađeno zamro.

„Ma, *naravno* da stižem prvim letom za Ženevu! Odmah ću zvati da rezervišem kartu, a onda ću učiniti sve što mogu da sa svima stupim u vezu.“

„Strašno mi je žao, *chérie*“, rekla je Marina tužno. „Znam da si ga obožavala.“

„Da“, odgovorila sam, a čudni mir koji sam osećala dok smo razgovarale o organizaciji iznenada me je napustio kao zatišje pred oluju. „Zvaću te kasnije, kad saznam u koje vreme stižem.“

„Molim te, Majo, vodi računa o sebi. Ovo je strašan šok.“

Pritisnula sam taster da prekinem razgovor i, pre nego što su se olujni oblaci u mom srcu otvorili i sručili kišu na mene, otišla sam u svoju sobu na spratu da uzmem dokumenta avio-kompanije i pozovem ih. Dok sam čekala da se veza uspostavi, okrnula sam pogledom krevet u kom sam se jutros probudila da dočekam „još jedan običan dan“. I zahvalila sam Bogu što ljudska bića nemaju tu moć da vide budućnost.

Preterano ljubazna žena koja mi se konačno javila nije bila od velike pomoći i znala sam – dok mi je govorila o hitnim letovima, finansijskim penalima i detaljima oko kreditne kartice – da je moja emocionalna brana spremna da pukne. I konačno, pošto mi je preko volje odobreno mesto u avionu koji u četiri sata poleće za Ženevu, što je značilo da odmah treba pobacati sve u putnu torbu i uzeti taksi za Hitrou, sela sam na krevet i zurila u grančice na tapetima tako dugo da je dezen počeo da mi poigrava pred očima.

„Otišao je“, prošaptala sam, „otišao je zauvek. Nikada ga više neću videti.“

Očekivala sam da ove izgovorene reči izazovu bujicu suza, međutim iznenadila sam se kad se zapravo ništa nije dogodilo.

Umesto toga, sedela sam, obamrla, a glava mi je i dalje bila puna praktičnih misli. Pomisao da treba da obavestim sestre – svih pet – bila je grozna, pa sam pregledala svoju emocionalnu kartoteku kako bih odlučila koju prvu da zovem. To je neizbežno Tigi, peta po starosti od nas šest, sestra sa kojom sam oduvek osećala najveću bliskost.

Drhtavim prstima sam skrolovala imenik da nađem njen broj pa sam je pozvala. Kad se uključila govorna pošta, nisam znala šta da kažem, osim nekoliko usiljenih reči kojima sam je zamolila da mi se hitno javi. Trenutno je bila negde u škotskim planinama, radila je u nekom centru za bolesne jelene i napuštenu mladunčad.

A ostale sestre... Znala sam da će reagovati različito, barem spolja gledano, od ravnodušnosti do dramatičnog izliva emocija.

S obzirom na to da trenutno nisam bila sigurna kako ću ja reagovati na toj skali bola kad budem s njima razgovarala, odlučila sam da im, kukavički, pošaljem svima SMS poruku u kojoj ću ih zamoliti da mi se jave čim budu mogle. Potom sam žurno spakovala stvari u torbu i spustila se uskim stepeništem u kuhinju da napišem Dženi pisamce s objašnjenjem zašto sam morala da odem u hitnji.

Odlučivši da pokušam da uhvatim crni taksi na londonskim ulicama, izašla sam iz kuće i žustro krenula senovitim Čelzi kresentom, kao svaki običan prolaznik svakog običnog dana. Mislim da sam se na ulici čak i pozdravila s nekim ko je prošao pored mene vodeći psa, i uspela da se nasmešim.

Niko neće znati šta mi se upravo dogodilo, razmišljala sam kad sam uspela da dozovem taksi na prometnom Kings roudi i ušla u njega, rekavši taksisti da vozi na Hitrou.

Niko neće znati.

Pet časova kasnije, baš kad se sunce lenjo spuštalo nad Ženevskim jezerom, stigla sam na našu privatnu pontu na obali, s koje ću preći poslednje rastojanje na ovom putovanju kući.

Kristijan me je već čekao u našem blistavom gliseru *Riva*. Po izrazu njegovog lica videla sam da je već čuo.

„Kako ste, *mademoiselle* Majo?“, pitao me je, sa saosećanjem u plavim očima, dok mi je pomagao da se ukrcam.

„Pa... drago mi je što sam ovde“, odgovorila sam uzdržano, pa otišla na krmu i sela na žućkasti kožni jastuk polukružne klupe. Obično bih sela napred, na suvozačko sedište pored Kristijana dok jurimo po mirnoj vodi dvadesetak minuta do kuće. Ali danas sam osećala potrebu da se osamim. Dok je Kristijan palio moćni motor, sunčeva svetlost se odbijala o prozorska okna prekrasnih kuća načičkanih na obali Ženevskog jezera. Često sam, krećući ovako čamcem, imala osećaj da je to ulaz u neki eterični svet odvojen od stvarnosti.

Svet Tate Solta.

Osetila sam prvo nejasno javljanje suza po peckanju u očima, pomišljajući na to ime od milja za oca, koje sam ja skovala kad sam bila mala. Oduvek je voleo da jedri i često je, kad mi se vraćao u naš dom na jezeru, mirisao na svež vazduh i more. Taj se nadimak nekako ustalio i moje sestre su mi se pridružile pa su ga i one zvale tako.

Kad je gliser ubrzao, i topli vetar mi prostrujao kroz kosu, pomislila sam na to kako sam stotinama puta ovako dolazila u Atlantidu, bajkoviti zamak Tate Solta. Budući da je nedostupan kopnenim putem, smešten na privatnom rtu, s polumesečom planinskog terena koji se strmo uzdiže iza njega,

moglo mu se prići jedino čamcem. Najbliži susedi su kilometrima daleko obalom, pa je Atlantida bila naše privatno kraljevstvo, izdvojeno od ostatka sveta. Sve u njemu bilo je magično... kao da smo Tata Solt i mi – njegove kćeri – živeli tamo omađijani.

Svaku od nas Tata Solt je izabrao još kao bebu, doveo nas iz različitih krajeva zemaljske kugle, usvojio nas i pružio nam zaštitu. I rado je govorio da je svaka od nas posebna, drugačija... bile smo *njegove* devojke. Prozvao nas je Sedam sestara, po njegovom omiljenom sazvežđu. Maja je bila prva i najstarija.

Kad sam bila mala, vodio me je u svoju opservatoriju sa staklenom kupolom, visoko, na vrhu kuće, podigao bi me svojim velikim, snažnim rukama da gledam kroz teleskop u noćno nebo.

„Eno ga“, rekao bi mi podesivši sočiva. „Vidi, Majo, po kakvoj si divnoj, blistavoj zvezdi nazvana.“

I ja bih *videla*. Dok mi je pripovedao legende vezane za moje ime i imena mojih sestara, gotovo da ga nisam ni slušala, samo sam uživala u njegovom zagrljaju, potpuno svesna tog retkog, posebnog trenutka u kom je samo moj.

Konačno sam shvatila da je Marina, za koju sam, odrastajući, mislila da mi je majka – čak sam joj i skratila ime u „Ma“ – zapravo glorifikovana dadilja, koju je Tata uposlao da se stara o meni jer je tako često bio odsutan. Marina je, naravno, bila mnogo više od toga nama devojka. Ona nam je brisala suze, ona nas je prekorevala zbog lošeg ponašanja za stolom i mirno nas usmeravala kroz težak prelaz iz detinjstva u devojaštvo.

Oduvek je bila tu i ne bih je mogla voleti više ni da me je rodila.

Prve tri godine moga detinjstva, Marina i ja smo živеле same u našem magičnom zamku na obalama Ženevskog

jezera dok je Tata Solt plovio „preko sedam mora“ i vodio svoje poslove. A onda su, jedna po jedna, počele da stižu moje sestre.

Tata bi mi po povratku kući obično donosio poklon. Čula bih kako se gliser približava, pa bih potrčala preko travnjaka i između drveća, da ga dočekam na doku. Kao i svako dete, želela sam da vidim šta se krije u njegovim magičnim džepovima, šta mi je doneo da me obraduje. Jednom prilikom, međutim, nakon što mi je dao izuzetno izrezbarenog drvenog irvasa, uveravajući me da potiče iz radionice Božić Bate na samom Severnom polu, iza njega se pojavila jedna žena u uniformi, noseći u naručju neki zavežljaj umotan u šal. I zavežljaj se mrdao.

„Ovoga puta, Majo, doneo sam ti specijalan dar. Dobila si sestru.“ Nasmešio mi se i podigao me u naručje. „Sad više nećeš biti usamljena kad ja moram nekud da odem.“

Nakon toga, život se promenio. Dadilja za bebe, koju je Tata Solt doveo sa sobom, otišla je posle nekoliko nedelja, pa je brigu o mojoj maloj sestri preuzela Marina. Nikako nisam mogla da shvatim kako može biti dar to malo, crveno biće koje često neprijatno miriše i skreće pažnju s mene. Sve dok, jednog jutra, kad mi se Alkiona – nazvana tako po drugoj zvezdi sazvežđa Sedam sestara – nasmešila sa svoje visoke stolice za doručkom.

„Ona zna ko sam“, kazala sam, začuđena, Marini, koja ju je hranila.

„Naravno da zna, Majo, dušo. Ti si njena velika sestra, ona u koju gleda sa obožavanjem. Ti ćeš je naučiti mnogim stvarima koje znaš a ona ne zna.“

I rasla je, postala je moja senka, svuda me pratila, što me je u jednakoj meri radovalo i nerviralo.

„Majo, čekaj me!“, glasno je zahtevala, trupkajući za mnom.

Iako je Ali – kako sam je nazvala – u početku bila neželjeni dodatak mom bajkovitom životu u Atlantidi, nisam mogla poželeti dražesniju i miliju drugaricu. Retko je – gotovo nikad – plakala, i nije dobijala one izlive besa karakteristične za decu njenog uzrasta. S lepršavim crvenkastozlatnim kovrdžama i krupnim plavim očima, Ali je posedovala prirodnu ljupkost i privlačila ljude, uključujući i našeg oca. Jednom, kad se Tata Solt vratio kući s nekog od svojih dugih putovanja, videla sam kako su mu oči sinule kad ju je ugledao, onako kako, sigurna sam, nikad nisu sinule zbog mene. I dok sam ja bila stidljiva i povučena pred nepoznatim ljudima, Ali se odlikovala otvorenošću i poverenjem zbog kojih bi je svi zavoleli.

Sem toga, bila je od one dece koja se ističu u svemu – naročito u muzici, i u svim sportovima koji imaju neke veze s vodom. Sećam se kako ju je Tata učio da pliva u našem ogromnom bazenu. Dok sam se ja batrgala da se održim na površini, i mrzela da budem pod vodom, moja mala sestra je uskakala u nju kao sirena. I dok ja nisam mogla da uspostavim ravnotežu hodajući čak ni na *Titanu*, Tatinoj golemoj i prelepoj prekoookeanskoj jahti, Ali ga je kod kuće molila da je izvodi na jezero malom jedrilicom *Laser*, koja je bila usidrena na našem privatnom molu. Ja bih čučala u tesnoj krmi dok su Tata i Ali upravljali čamcem koji je jurio preko staklaste vode. Zajednička strast prema jedrenju zbližila ih je onako kako mene i njega, mislila sam, nikad neće. Iako je Ali studirala muziku na Konzervatorijumu u Ženevi, i bila veoma talentovana flautistkinja koja je mogla graditi karijeru s profesionalnim orkestrom, kad je završila školovanje, odabrala je da stalno plovi. Sad se redovno takmičila na regatama, i mnogo puta je predstavljala Švajcarsku.

Kad je Ali imala nešto malo manje od tri godine, Tata je stigao kući s našom sledećom sestrom, kojoj je dao ime Astero-pa, po trećoj od Sedam sestara.

„Ali zvaćemo je Zvezda“, rekao je smešeći se Marini, Ali i meni dok smo zagledale najnovijeg člana porodice u kolevci.

Ja sam sad svako prepodne imala nastavu s privatnim učiteljem tako da je dolazak najnovije sestre na mene uticao manje nego na Ali. A onda, šest meseci kasnije, pridružila nam se još jedna beba, dvanaest nedelja stara devojčica po imenu Keleno, koje je Ali odmah skratila u KeKe.

Između Zvezde i KeKe bila je razlika od samo tri meseca i, otkad znam za sebe, njih dve su bile posebno bliske. Bile su kao bliznakinje, razgovarale su svojim bebećim jezikom, koji do dana današnjeg ponekad koriste za komunikaciju. Živele su u nekom svom svetu, izdvojenom od nas, ostalih sestara. Pa čak ni sad, kad su u dvadesetim godinama života, ništa se nije promenilo. Iako mlađa, KeKe je uvek glavna, zdepasta i kao orah smeđe kože, u potpunoj suprotnosti s bledom, kao hrt tananom Zvezdom.

Sledeće godine stigla je nova beba – Tajgeta, kojoj sam dala nadimak Tigi jer je imala kratku, tamnu kosu, koja joj je štrčala na sve strane na majušnoj glavi, pa me je podsetila na ježa iz one čuvene priče Beatris Poter.

Ja sam tad već imala sedam godina, i od prvog trenutka, čim su je moje oči ugledale, uspostavila sam s Tigi posebnu vezu. Ona je bila najosetljivija od svih nas. U detinjstvu je stalno bila bolesna, ali čak i kao malo dete sve je stoički podnosila i nije bila zahtevna. Kad je Tata, nekoliko meseci kasnije, doneo kući novu bebu, po imenu Elektra, iscrpljena Marina me je često molila da, ako nemam ništa protiv, sedim uz Tigi koja je stalno imala ili temperaturu ili upalu grla. Konačno su joj postavili dijagnozu astme, pa je retko

izlazila iz dečje sobe napolje, uvek u velikim kolicima, da joj hladan vazduh i gusta magla ženevske zime ne utiču na pluća.

Elektra je bila moja najmlađa sestra i ime joj je savršeno pristajalo. Do tada sam već bila navikla na bebe i njihove potrebe, ali najmlađa sestra je bez sumnje bila najveći izazov od svih njih. Sve u vezi s njom bilo je *električno*; njena unutarnja sposobnost da se u trenutku prebaci iz mraka u svetlost, i obratno, svakodnevno je izazivala vrisku u našem prethodno mirnom domu. Njeni hiroviti ispadi odzvanjali su celim mojim detinjstvom, a njena žestoka ličnost nije postala nimalo blaža ni dok je rasla.

Ali, Tigi i ja smo joj dale tajni nadimak; među nama trima bila je poznata kao Varljiva. Sve smo hodale na prstima oko nje, samo da joj ne izazovemo promenu raspoloženja. Iskreno mogu da kažem da je bilo trenutaka kad je nisam volela zbog toga što je poremetila život u Atlantidi.

Pa opet, kad god bi Elektra saznala da je neka od nas u nevolji, prva bi pritekla u pomoć i nudila podršku. Baš kao što je bila sposobna za veliku sebičnost, u drugim prilikama bi ispoljila isto toliku velikodušnost.

Posle Elektre, celo domaćinstvo je očekivalo dolazak sedme sestre. Najzad, sve smo dobile imena po omiljenom sazvežđu Tate Solta i bile bismo nepotpune bez nje. Čak smo znale i kako se zove – Meropa – i pitale smo se kakva će biti. Ali prošla je godina, pa još jedna, i još jedna, a otac nije donosio novu bebu kući.

Živo se sećam kako sam jednom stajala s njim u opservatoriji. Imala sam četrnaest godina i bila na rubu devojaštva. Čekali smo pomračenje, za koje mi je rekao kako je iskonski važno za čovečanstvo i obično sa sobom donosi promenu.

„Tata“, rekla sam, „hoćeš li nam ikada doneti sedmu sestru?“

Na te reči, njegova snažna, zaštitnička figura kao da se zamrzla na nekoliko sekundi. Odjednom mi je izgledao kao da nosi teret čitavog sveta na svojim plećima. Iako se nije okrenuo, i dalje usredsređen na podešavanje teleskopa za predstojeće pomračenje, nagonski sam znala da sam izgovorila nešto što ga je ožalostilo.

„Ne, Majo, neću. Zato što je nikad nisam našao.“

Kad mi se u vidokrugu pojavila poznata ograda od omorika, koja je zaklanjala pročelje kuće od radoznalih očiju, ugledala sam Marinu kako stoji na molu, i konačno me je počela obuzimati strašna istina da sam izgubila Tatu.

I shvatila sam da čovek koji je stvorio ovo kraljevstvo, u kom smo sve bile njegove princeze, nije više tu da održi magiju.

Kad sam izašla iz čamca na mol, Marina me je blago i utešno obgrlila oko ramena. Bez reči, okrenule smo se i pošle između drveća, pa prešle preko široke padine obrasle travom, koja vodi prema kući. U junu je naš dom na vrhuncu svoje lepote. Ukrasni vrtovi su u punom cvatu i mame svoje stanovnike da istražuju skrivene puteve i tajne zaklone.

Sama kuća, sagrađena krajem osamnaestog veka, u stilu Luja XV, bila je velelepna, prava vizija elegancije. Visoka četiri sprata, s čvrstim, svetloružičastim zidovima, sva istačkana visokim prozorima s više okana, i pokrivena strmim crvenim krovom s tornjićima na uglovima. Unutra moderno i raskošno nameštena, s debelim tepisima i punačkim sofama, bila je prava čaura udobnosti za sve koji žive u njoj. Mi devojke smo spavale na najvišem spratu, s kog se, preko vrhova drveća, pruža veličanstven, ničim zaklonjen pogled na jezero. I Marinine odaje bile su gore pored naših.

Sad sam je pogledala i pomislila koliko iscrpljeno izgleda. Blage, smeđe oči zamućene su joj senkama umora, a inače

nasmešana usta, sada su stisnuta i napeta. U šezdesetim je godinama života, ali ne izgleda tako. Visoka, snažnih, orlovskih crta, Marina je naočita, elegantna žena, uvek besprekorno odevena, s neusiljenim šikom koji odražava njeno francusko poreklo. Kad sam bila mala, nosila je puštenu svilenkastu tamnu kosu, ali sad ju je skupljala u punđu na potiljku.

U glavi mi se kovitlalo hiljadu pitanja, ali samo jedno je zahtevalo da bude odmah postavljeno.

„Zašto mi nisi javila čim je Tata imao srčani napad?“, pitala sam je kad smo ušle u kuću i ušle u salon s visokom tavanicom, što gleda na veliku kamenu terasu, opervazenu urnama punim jarkocrvenih i zlatnih dragoljuba.

„Majo, veruj mi, preklinjala sam ga da mi dozvoli da ti javim, da kažem svima vama devojka, ali bio je toliko potišten kad sam to pomenula da sam morala da postupim onako kako on želi.“

Znala sam da ne bi drugačije ni uradila ako joj je tata kazao da nas ne zove. On je bio kralj, a Marina u najboljem slučaju njegov najpoverljiviji dvoranin, a u najgorem sluškinja koja mora da se vlada tačno onako kako joj se kaže.

„Gde je on sada?“, upitala sam je. „Još je gore, u svojoj spavaćoj sobi? Da odem da ga vidim?“

„Ne, *chérie*, nije gore. Jesi li za čaj pre nego što ti ispričam više?“, upitala je.

„Da budem iskrena, mislim da sam pre za jak džin-tonik“, priznala sam i sručila se na veliku sofu.

„Zamolću Klaudiju da napravi. A mislim da ću ti se ovom prilikom i ja priključiti.“

Gledala sam za Marinom dok je izlazila da nađe Klaudiju, našu kućedomaćicu, koja je u Atlantidi isto toliko dugo kao i ona. Klaudija je Nemica, koja iza spoljašnje strogosti krije zlatno srce. Kao i mi ostale, i ona je obožavala svog

gospodara. Iznenada sam se zapitala šta će biti s njom i Marinom. I šta će, u stvari, biti s Atlantidom sad kad je Tata otišao.

Te reči su mi najednom drugačije zazvučale u ovom kontekstu. Tata je stalno „odlazio“ – odlazio nekuda da nešto radi, mada niko od njegovog osoblja niti iz njegove porodice nije imao pojma čime se on zapravo bavi. Jednom sam ga pitala, kad je moja drugarica Dženi došla da kod nas provede školski raspust i očigledno se zapanjila luksuzom u kom živimo.

„Mora da ti je otac basnoslovno bogat“, prošaputala je kad smo izašle iz Tatinog privatnog mlaznjaka koji je upravo bio sleteo na aerodrom *La Mol*, kod San Tropea. Na pisti nas je čekao vozač da nas odveze dole do luke, gde smo se ukrcale na *Titan*, našu veličanstvenu jahtu s deset postelja, koja je potom isplovila na naše godišnje krstarenje Mediteranom, gde smo pristajali gde god je Tata Solt hteo da nas odvede.

Kao svakom detetu, bilo bogato ili siromašno – a s obzirom na to da nisam znala razliku – naš život mi ni po čemu nije bio neobičan. Kad smo bile mlađe, sve su nas podučavali privatni nastavnici kod kuće, i tek kad mi je bilo trinaest godina i kad sam otišla u internatsku školu, počela sam da shvatam koliko je naš život daleko drugačiji od života većine drugih ljudi.

Kad sam jednom pitala Tatu čime se tačno bavi kad pruža našoj porodici svaki zamislivi luksuz, pogledao me je na onaj svoj tajanstveni način i nasmešio se. „Ja sam neka vrsta čarobnjaka.“

Što nije bilo nikakvo objašnjenje, ali on je to i želeo.

Kad sam malo porasla, počela sam da shvatam da je Tata Solt majstor opsenar i da ništa nije onako kao što na prvi pogled deluje.

Kad se Marina vratila u salon noseći na poslužavniku dva džin-tonika, sinulo mi je da ni posle trideset tri godine

nemam stvarnu predstavu o tome ko je bio moj otac u svetu van Atlantide. I zapitala sam se hoću li konačno saznati.

„Evo“, reče Marina stavljajući čašu ispred mene. „Za tvoga oca“, reče i podiže svoju. „Pokoju mu duši.“

„Da, za Tatu Solta. Neka počiva u miru.“

Marina je otpila poveliki gutljaj pa je spustila čašu na sto i uzela moje ruke u svoje. „Majo, pre svega ostalog, osećam da ti moram nešto reći.“

„Šta?“, upitah gledajući je u umorno čelo, izbrazdano brigom.

„Maločas si me pitala da li ti je otac još ovde u kući. Odgovor glasi da je zapravo već sahranjen. Njegova je želja bila da ga sahrane odmah i da nijedna od vas devojaka ne bude prisutna.“

Zurila sam u nju kao da je sišla s uma. „Ali, Ma, pre samo nekoliko sati si mi rekla da je umro danas u ranim jutarnjim časovima! Kako je moguće da je tako brzo sahranjen? I *zašto*?“

„Majo, tvoj otac je izričito zahtevao da, čim premine, njegovo telo bude avionom preneto na jahtu. A kad ga ukrcaju, da ga odmah stave u olovni kovčeg, koji je očigledno godinama bio na *Titanu*, spreman za to. I da onda isplove na pučinu. Prirodno, zbog svoje ljubavi prema vodi, želeo je da počiva u okeanu. I nije želeo da uzrujava svoje kćeri time što će... to gledati.“

„O bože“, rekoh i mnome prostruja drhtaj na te Marinine reči. „Ali sigurno je znao da bismo sve želele da se prikladno oprostimo? Kako je mogao to da učini? Šta da kažem ostalima? Ja...“

„*Chérie*, ti i ja živimo u ovoj kući najduže i obe znamo da se, kad je tvoj otac u pitanju, nikad nije postavljalo pitanje zašto. Mogu samo da verujem“, kazala je blago, „da je želeo da počiva kao što je i živeo: povučeno i sam.“

„I da ima kontrolu“, dodala sam, s bleskom gneva u sebi. „Gotovo kao da nije mogao verovati čak ni ljudima koji su mu želeli sve najbolje.“

„Kakvi god da su mu razlozi“, reče Marina, „jedino se nadam da ćete ga sve pamtit i kao oca punog ljubavi, što je i bio. Znam samo da ste vi devojke bile njegov ceo svet.“

„Ali koja od nas ga je poznavala?“, upitala sam, frustrirana, a na oči su mi navrle suze. „Da li je došao doktor da potvrdi smrt? Moraš imati smrtovnicu. Mogu li da je vidim?“

„Doktor me je pitao za detalje o njemu, kao što su mesto i godina rođenja. Kazala sam da sam samo njegova službenica i da ne znam takve stvari. Povezala sam ga s Georgom Hofmanom, advokatom koji je vodio poslove tvoga oca.“

„Ali *zašto* je bio tako povučen, Ma? Razmišljala sam danas u avionu kako se ne sećam čak ni da je dovodio prijatelje ovamo u Atlantidu. Povremeno, kad bismo bili na jahti, dolazio je poneki poslovni saradnik na sastanak, pa bi se povukli dole u njegovu radnu sobu, ali nikad se zapravo ni sa kim nije družio.“

„Želeo je da mu porodični život bude odvojen od posla, da bi punu pažnju posvetio ćerkama kad je kod kuće.“

„A ćerke je usvojio i doveo ovamo iz svih krajeva sveta. Zašto, Ma, zašto?“

Marina me je pogledala bez reči, a u njenim mudrim očima nije bilo nagoveštaja da li zna ili ne zna odgovor na to pitanje.

„Hoću reći, kad si dete“, nastavila sam, „rasteš prihvatajući svoj život. Ali obe znamo da je veoma neobično – ako ne i čudno – da jedan slobodan, sredovečan muškarac usvoji šest beba devojčica i dovede ih ovamo u Švajcarsku da odrastu pod istim krovom.“

„Tvoj otac *jeste* bio neobičan čovek“, složila se Marina. „Ali pružiti siročadi priliku za bolji život, pod njegovom zaštitom, svakako se ne može smatrati lošim?“, okolišila je. „Mnogi bogati ljudi usvajaju decu ako nemaju svoju.“

„Ali obično su u braku“, odvratih grubo. „Ma, znaš li je li Tata ikada imao devojku? Nekog koga je voleo? Znala sam ga trideset tri godine i nikad ga nisam videla sa ženom.“

„*Chérie*, otac ti je preminuo i razumem da si iznenada shvatila kako si želela da mu postaviš mnoga pitanja, na koja više nikad nećeš dobiti odgovor, ali stvarno ti ne mogu pomoći. A osim toga, ovo nije trenutak“, dodala je Marina blago. „Sada treba da slavimo ono što je bio svima nama i svakoj pojedinačno, i da ga se sećamo kao dobrog ljudskog bića punog ljubavi, kakvog smo ga sve poznavale između zidova Atlantide. Ne zaboravi da je tvoj otac imao preko osamdeset godina. Proživio je dug i ispunjen život.“

„Ali pre samo tri nedelje je jedrio *Laserom* po jezeru, i upravljao čamcem kao upola mlađi čovek“, rekla sam, setivši se toga. „Teško je pomiriti tu sliku s čovekom na umoru.“

„Da, i hvala bogu što nije, kao mnogi ljudi njegovih godina, dugo patio i dugo umirao. Divno je što ćete ga se vi devojke sećati kao krepkog, srećnog i zdravog“, tešila me je Marina. „On bi to sigurno želeo.“

„Nije patio na kraju, zar ne?“, upitala sam je obazrivo, u dubini duše znajući da mi to Marina ne bi rekla čak i da jeste.

„Nije. Znao je šta će biti, Majo, i verujem da se izmirio s Bogom. Zaista mislim da je preminuo srećan.“

„Kako, za ime sveta, da kažem ostalima da im je otac preminuo?“, reko h molećivo. „I da čak neće imati šta da sahrane? Osećaće se kao i ja, da je jednostavno ispario u vazduhu.“

„Tvoj otac je mislio na to pre smrti i Georg Hofman me je zvao danas. Dajem ti reč da će svaka od vas pojedinačno imati priliku da se od njega oprost i.“

„Čak i u smrti Tata je želeo da sve drži pod kontrolom“, kazala sam, tužno uzdahnuvši. „Uzgred, ostavila sam poruke svim svojim sestrama, ali nijedna mi se još nije javila.“

„Pa, Georg Hofman je spreman i samo čeka da dođe ovamo čim sve stignete. I molim te, Majo, ne pitaj me šta ima da vam kaže, jer nemam pojma. Sad idem da kažem Klaudiji da ti